

den allersidste ærede Taler dog undtagen — har jeg kun Grund til at takke for den Modtagelse, disse Lovforslag have faaet her i dette høje Ting. Jeg har kun Grund til at faa den Opfattelse, at man har et aabent Øje for Sagens store Alvor og Betydning, og at man trods den sene Tid, hvorpaa det er lykkedes at bringe Lovforslagene op i dette høje Ting, vil af al Magt bestræbe sig for at faa denne Sag færdig i indeværende Rigsdagssamling.

Naturligvis, hvis de have Ret, som sige, at det hele ikke er nogen Nytte til, saa vil det være meget urigtigt og uforvarligt at sætte et saa stort Apparat i Bevægelse og ofre saa mange Penge derpaa. Derfor forstaar jeg godt, at det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt), naar han har den fuldkomne Overbevisning, at det hele er ganske unyttigt, da sætter sig derimod. Men jeg tror dog, at vi i en Sag som denne maa i første Række se hen til den Opfattelse, som raader hos de sagkyndige baade her i Landet og i andre Lande, hvorom der foreligger mange Vidnesbyrd, og som gaar ud paa, at Lungetuberkulose er en Sygdom, som ad de Veje, der her ere foreslaaede, kan helbredes, eller for hvilken der i alt Fald i næsten alle Tilfælde kan bringes en meget betydelig Lindring. Og naar Forholdet er det, at man maa gaa ud fra, at der foreligger mangfoldige Tilfælde, hvori Helbredelse er opnaaet, og naar der efterhaanden, som Sagen kommer ind i det System, som her er foreslaaet, vil komme til at foreligge flere og flere Tilfælde af Helbredelse og overmaade mange Tilfælde af betydelig Lindring for de syge, saa forekommer det mig, at de naturligvis betydelige Ofre, som gøres for denne Sag gennem de foreliggende Lovforslag, paa ingen Maade kunne siges at være for store. Jeg forstod ogsaa det ærede 11te kongevalgte Medlem (Estrup) saaledes, at han egentlig fandt, at vi megal vel kunde tage os Opgaven paa, naar vi blot troede, at det nyttede noget, naar vi blot troede, at det kunde lykkes at løse den. Denne Tro kan naturligvis være forskellig, og efter de Grunde, jeg har anført, forekommer det mig, at vi bør gaa ud fra, at Opgaven kan løses, og at vi derfor ogsaa bør anvende de fornødne Penge derpaa. Jeg tror ikke, at vi overfor os selv ville kunne forsvare at stille os paa det Standpunkt, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, stod paa, og frøste os med, at Lægerne ere omskiftelige i deres Opfattelse af de forskellige Sygdomme, og at det,

som for Øjeblikket anses for at være den rette Bekæmpelsesmaade af en Sygdom, er lige det modsatte af, hvad man brugte for 15 Aar eller længere siden. Det er jo særlig i en Tid som vor, hvor Videnskaben stadig gør saa store, ja man kunde næsten sige mirakuløse Fremskridt, ganske naturligt, at Opfattelsen af Sygdommene efterhaanden maa forandre sig. Og naar man vil gøre noget for at bekæmpe Sygdommen, maa man naturligvis følge den Opfattelse, som er naaet paa det givne Tidspunkt. Det vilde være meget nemt, hvis man kunde og turde slaa sig til Ro med at sige: Vi ere ikke sikre paa, at Videnskaben har sagt sit sidste Ord, lad os vente og se, om man ikke om en 15 Aar er kommen paa andre Tanker, om man ikke til den Tid vil koge eller stege Patienterne i Stedet for at sende dem ud i fri Luft. Men paa denne Maade vil man jo heller ikke om 15 Aar komme videre. Thi da vil et æret Medlem staa op og sige: Ja men nu have Lægerne igen forandret deres Opfattelse af Sygdommen, lad os se Tiden an og se, om der ikke igen skulde komme noget nyt. Derfor er der ikke andet for at gøre, naar man tror paa Sagen, end at søge den løst fra den Opfattelse, som i det givne Øjeblik anses for at være den rette, og det er det, de foreliggende Lovforslag sigte til.

Der kan naturligvis i disse Lovforslag som i alle andre være Punkter, hvorom der kan være forskellige Meninger. Der kan muligvis være Bestemmelser, der ikke just i den foreliggende Form ville kunne vinde Flertallets Tilslutning i dette høje Ting — skønt jeg haaber det ikke —, men jeg tror dog ikke, at der er noget i disse Lovforslag, som man med Føje kan rette afgørende Anker imod. Navnlig tror jeg heller ikke, at § 6 i det ene Lovforslag, nemlig Forslaget om Bekæmpelse af Tuberkulosen, i Virkeligheden danner et berettiget Grundlag for de stærke Anker, som ere rejste mod denne Bestemmelse. Det er ganske klart, at man over alt, hvor der er Tale om Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme, maa lægge overordentlig meget i Sundhedskommissionens Haand. Man kan ikke i en Lov foreskrive i Tabelform, hvad der skal gøres i de enkelte Tilfælde, fordi Tilfældene ere saa overmaade mange, kunne være saa overordentlig komplicerede, at de kun kunne bedømmes og afgøres af dem, der ere for Haanden og have Lejlighed til at iagttage dem. Det er derfor nødvendigt at lægge meget i den paagældende Sundhedskommissions Haand. Men